

Svečnica – leto A

Jezusa darujejo v templju

Ko so se dopolnili dnevi njenega očiščevanja po Mojzesovi postavi, so ga prinesli v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda, kakor je zapisano v Gospodovi postavi: Vsak moški prvorojenec naj se imenuje svet Gospodu, in da bi žrtvovali, kakor je rečeno v Gospodovi postavi: dve grlici ali dva golobčka.

Bil pa je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Simeon; bil je pravičen in bogaboječ. Pričakoval je Izraelovo tolažbo in Sveti Duh je bil nad njim. In Sveti Duh mu je razodel, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Gospodovega Mesija. V Duhu je prišel v tempelj. In ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj opravili vse po običaju postave, ga je tudi Simeon vzel v naročje, slavil Boga in rekel:

*»Gospodar, zdaj odpuščaš svojega služabnika
po svoji besedi v miru,
kajti moje oči so videle tvojo rešitev,
ki si jo pripravil pred obličjem vseh ljudstev:
luč v razodetje poganom
in slavo Izraela, tvojega ljudstva.«*

Njegova oče in mati sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem. Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli mnogih src.«

Tam je bila tudi prerokinja Ana, Fanuélova hči iz Aserjevega rodu. Bila je že zelo v letih. Po svojem devištvu je sedem let preživela z možem, nato pa je kot vdova dočakala štiriinosemdeset let. Templja ni zapuščala, ampak je noč in dan s posti in molitvami služila Bogu. Prav tisto uro je stopila tja in zahvaljujoč se slavila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odkupitev Jeruzalema

Vrnitev v Nazaret

Ko so izpolnili vse po Gospodovi postavi, so se vrnili v Galilejo, v svoje mesto Nazaret. Otrok pa je rasel in se krepil. Bil je vedno bolj poln modrosti in Božja milost je bila z njim. Lk 2,22-40

Tvojo dušo bo presunil meč

V evangeliju me posebej nagovarja Simeonova napoved o nastopi Odrešenika. To je druga napoved, ki je je deležna Marija. Prvič ji angel napove, da bo spočela od Svetega Duha, drugič ji starček Simeon napove, da bo njeno dušo bo presunil meč. Ob prvi napovedi sprašuje, kako se bo to zgodilo. V drugo pa se niti ne čudi, niti ne sprašuje. Kot da ji je že vse znano.

Kako to, se sprašujem. Če se postavimo v vlogo Marije, nam bi takšno prerokovanje pokvarilo praznik. Zakaj mora biti vesel dan, ki je že tako prežet s težo darovanja in odpovedovanja, zaznamovan še z napovedjo trpljenja. Nam bi se verjetno, oz. se nam ob takih trenutkih vsaj za nekaj časa podre svet. Mar ne more biti vsaj enkrat mir s tem trpljenjem? Mariji je bilo trpljenje očitno zelo logično. Kdor sledi Svetemu Duhu, ga bo spremljalo trpljenje. Pa vendar, kako to, da ne sprašuje, kaj se bo zgodilo, kako bo trpel.

Marija je kot verna judinja dobro poznala zgodovino odrešenja in napovedi o Odrešeniku. Gotovo ji je bila poznana misel preroka Izaija, ki je napovedoval grozljivo podobo Gospodovega služabnika. Takole piše: *Kakor so se številni zgražali nad njim, ker je bil njegov obraz tako nečloveško iznakažen in njegova postava ni bila več podobna človeški, tako bo presenetil številne*

narode, kralji si bodo zatisnili usta pred njim (Iz 52,14). Marija je torej vedela, da jo čakajo preizkušnje. Lahko predvidevamo, da je tudi napovedi o trpljenju niso presenetile. Najbrž je sprejela dejstvo, da bo trpljenje njena stalna spremljevalka.

Današnji dan bi lahko razumeli kot napoved praznika Žalostne Matere Božje. V napovedi, da bo njeno dušo presunil meč, je nastala misel o sedmih mečih, Mariji sedmih žalosti. Te so: Simeonova prerokba, da ji bo dušo presunil meč, beg pred Herodom v Egipt, Jezus se izgubi v templju, Jezusa sreča na križevem potu, ko stoji pod križem, ko ji mrtvega Sina položijo v naročje in ko ga položijo v grob. Na kratko razmišljajmo ob vsakem trpljenju.

Prvi meč predstavlja Simeonovo prerokbo o trpljenju. Trpljenje že, a zakaj je o njem potrebno razpravljati že v prvih dneh po rojstvu. Saj Izaija verjetno govori o odraslem človeku. Bo že videla, kaj bo potem, a ne še sedaj. Počakajmo s problemi, bi danes rekli! A ne, s trpljenjem je potrebno živeti, ves čas, to je Marijin odgovor.

Drugi meč je beg v Egipt. Nepoznana svetu, mar ni že to dovolj veliko trpljenje, kaj je potrebna še grožnja. Norost, kdo bi pričakoval takšen razplet. Tiha, nepoznana, skromna, morata starša bežati v Egipt. Že ta nesmisel je hudo trpljenje. Mogoče večje od tega, da se morata nepoznana skrivati. A tudi to Marija sprejme spokojno, kako to?

Tretji meč je bolečina Marije in Jožefa, ki ju skrbi za odraščajočega otroka. Kje je, zakaj ni z njima, kaj se z njim dogaja? Ta pa bo Božji služabnik, če še staršev ne uboga. Kako absurdna stiska staršev Božjega sina? Vse nosi v svojem srcu, premišljuje in se sprašuje. Predvsem pa sprejema trpljenje iz Božjih rok.

Četrty meč je srečanje matere in sina na križevem potu. Napovedi se uresničujejo, vendar Bog, ne tako! Ko bi bilo ljudstvo na strani Odrašenika, bi Marija že razumela. Ko bi bil poražen voditelj, to že. A da so vsi proti njemu, da je pogreznjena v množico, ki zmerja Božjega služabnika. Kakšna bolečina, kašno trpljenje. Na čelu množice, mučen in ubit, to bi človeška logika še prenesla. V breznu podivjane množice, ko niti učencev nima za seboj, to je trpljenje brez primere. Kako zmore Marija nositi ta nesmisel?

Peti meč je stati pod križem. Razumela bi, ko bi smrt svojega sina pričakala vsaj v krogu najožjih – vsaj dvanajsterih. A pod križem je le še Janez. Bogu ne zmanjka 'domišljije', ko gre za trpljenje.

Šesti meč je sprejeti mrtvega sina v naročje in sedmi je polaganje v grob. Kako resnične so besede: »*Če pšenično zrno ne pade v zemljo, ostane samo.*« Tu je dokončno dozorelo tudi Marijino spoznanje. Prav na koncu. Vstajenja ne potrebuje več, ker je doumela skrivnost trpljenja. Tudi ona se izroča v Očetov objem. To je skrivnost njene moči v trpljenju – darovala se je Bogu popolnoma. Če se na začetku pot darovanja in sprejemanja trpljenja le začne, to pot Marija na koncu dopolni. A ves čas z jasno mislijo: Sebe in svojega Sina v celoti izroča Bogu Očetu.

To je skrivnost tudi našega življenja, resničnega darovanja, v katerem je mogoče sprejeti vse trpljenje, ki nam je pripravljeno. Sprejeti trpljenje do konca?! Kakšen izziv. Darovati se Bogu, popolnoma, kdo bo zmogel? Vse je mogoče le, če se popolnoma prepustimo Očetovi volji, vržemo v njegov objem. Da bi le zmogli.